

Η αστυνομική δολοφονία του Κώστα Φραγκούλη ως η κανονικότητα του «θαυμαστού καινούριου κόσμου» της εξουσίας

Για 20 ευρώ απλήρωτης βενζίνης, αστυνομική καταδίωξη και εκτέλεση (Κ. Φραγκούλης, Θεσσαλονίκη).

Για ένα κλεμμένο αυτοκίνητο, καταδίωξη στο μισό λεκανοπέδιο Αττικής, εκτέλεση ενός εφήβου και σοβαρός τραυματισμός ενός δεύτερου από ομαδικά πυρά μπάτσων (Ν. Σαμπάνης, Πέραμα).

Για οφειλές προς την εφορία ή τραπεζικά δάνεια, κατασχέσεις πρώτης κατοικίας και εξώσεις (Ι. Κολοβού, Ιλίσια).

Για απαλλοτριώσεις αναγκαίων ειδών διαβίωσης, απομόνωση σε κλειστά δωμάτια με security, εξευτελισμός, μέχρι και ποινικές διώξεις από τις αλυσίδες σουπερμάρκετ (καθημερινό φαινόμενο που πήρε διάσταση δημοσιότητας πριν λίγους μήνες με την περίπτωση ηλικιωμένης που συνελήφθη στο Lidl στο Ίλιον).

Για ένα κακοπληρωμένο μεροκάματο σε εργασιακά κάτεργα, εργοδοτικές δολοφονίες ή σακάτεμα και καθήλωση (COSCO - Δ. Δαγκλής και Π. Πέττας, πρόσφατη πτώση εργάτη της ΔΕΔΔΗΕ από 12 μέτρα ύψος στο Περιστέρι)

Για την αναζήτηση μιας καλύτερης ζωής απέναντι στην πόλεμο και την εξαθλίωση, push backs, πνιγμοί, κλειστά κέντρα κράτησης, με τον χαρακτηρισμό σου ως «λαθραίας/ου» και την αντιμετώπιση σου ως «ανεπιθύμητου/της» (μετανάστ(ρι)ες)

Για απεργίες και διεκδικήσεις στους χώρους εργασίας, απολύσεις και καταστολή από τα ΜΑΤ (απεργού εργοστασίου Μαλαματίνας).

Για τις κινητοποιήσεις των έγκλειστων στις φυλακές ενάντια στον νέο σωφρονιστικό κώδικα -που κάνει ακόμα πιο σκληρή και πειθαρχική τη φυλακή και συντρίβει ακόμα περισσότερο τους κρατούμενους, την καθημερινότητα και τους αγώνες τους- εκδικητικές μεταγωγές (απεργία πείνας-δίψας του αναρχικού αγωνιστή Θ. Χατζηπαγγέλου για την αναίρεση της εκδικητικής μεταγωγής του και την επιστροφή του στις φυλακές Κορυδαλλού).

Για ακηδεμόνευτους αγώνες και κινητοποιήσεις, καταστολή και αστυνομική βία (δολοφονικές επιθέσεις των κατασταλτικών μονάδων στις πρόσφατες φοιτητικές κινητοποιήσεις κατά της πανεπιστημιακής αστυνομίας, περιορισμός ή απαγόρευση σχεδόν κάθε διαδήλωσης που δεν καλείται και δεν ελέγχεται από κοινοβουλευτικά κόμματα, θεσμικούς φορείς ή επίσημες συνδικαλιστικές οργανώσεις).

Για καταληψιακά εγχειρήματα, στεγαστικά ή πολιτικών δραστηριοτήτων, που επανοικειοποιούνται παρατημένους χώρους και κλεμμένους χρόνους, προωθώντας συλλογικούς όρους καθημερινής ζωής και αγώνα, την αυτοοργάνωση, την αμοιβαιότητα και την αλληλεγγύη, αστυνομικές εισβολές και εκκενώσεις (πρόσφατες εκκενώσεις των καταλήψεων Ντουγρού στη Λάρισα και Mundo Nuevo στη Θεσσαλονίκη).

Δεν πρόκειται ούτε για τυχαία ούτε για μεμονωμένα περιστατικά. Οι στρατιές των υποτιμημένων στο κρατικό/καπιταλιστικό χρηματιστήριο της ζωής πολλαπλασιάζονται. Η εκμετάλλευση βαθιάει, η εργοδοτική αουδοσία και η αύξηση του κόστους ζωής εκτροχιάζονται, η περιθωριοποίηση και οι αποκλεισμοί διευρύνονται. Οι ταξικοί φραγμοί στην εκπαίδευση μεγεθύνονται, η αποστείρωση των πανεπιστημίων επεκτείνεται και επιδιώκεται η σύσταση πανεπιστημιακής αστυνομίας. Η σεξιστική/πατριαρχική βία οξύνεται και οι δολοφονίες γυναικών πολλαπλασιάζονται. Η θανατοπολιτική κατά των μεταναστ(ρι)ών και των ρομά γίνεται αιματηρότερη. Η στοχοποίηση αγωνιζόμενων ανθρώπων έχει γίνει απροσχημάτιστη, οι ηλεκτρονικές παρακολουθήσεις, ο ψηφιακός κοινωνικός έλεγχος και η καταστολή αναβαθμίζονται. Τα θραύσματα από τα πολεμικά μέτωπα και την κλιμάκωση των ενδοκυριαρχικών ανταγωνισμών εξακτινώνονται σε όλο τον πλανήτη, πάντα κατά των υποτελών κοινωνικών ομάδων. Κι ένας νέος ολοκληρωτισμός ορθώνεται με την επίκληση μιας συνεχούς κατάστασης έκτακτης ανάγκης και τη διακυβέρνηση μέσω έκτακτων διαταγμάτων και νομοθεσιών, στη βάση διαρκών «εξαιρετικών συνθηκών» και «απειλών». Κεντρικές κυριαρχικές επιλογές, τα αποτελέσματα των οποίων βιώνονται με ιδιαίτερη βαναυσότητα σε περιοχές όπως οι δικές «μας», λόγω της κοινωνικής/ταξικής τους σύνθεσης, λόγω της «μοίρας» που τους έχουν ορίσει τα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά από καταβολής τους εδώ και έναν αιώνα.

Μέσα σε αυτό το ρευστό περιβάλλον των διαδοχικών και αλληλοτροφοδοτούμενων συστημικών κρίσεων (“permacrisis” το ονόμασαν πριν κάποιους μήνες), ο εποπτικός, ελεγκτικός και κατασταλτικός ρόλος της αστυνομίας αναβαθμίζεται, καθιστώντας την όχι απλά φρουρό του Νόμου και της Τάξης αλλά βασικό διαχειριστή των κοινωνικών υποθέσεων (σε συνδυασμό με το δικαστικό/σωφρονιστικό σύμπλεγμα και την αυστηροποίηση του ποινικού κώδικα). Γι’ αυτό και δόθηκε επίδομα 600 ευρώ στα ένστολα σκουπίδια, το οποίο ψήφισαν όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα, δεξιά, κεντρώα, αριστερά. Γι’ αυτό και οι μπάτσοι χαίρουν κρατικής/θεσμικής ασυλίας είτε προβαίνουν σε εξόφθαλμες δολοφονίες όπως αυτές του Κώστα Φραγκούλη και του Νίκου Σαμπάνη, είτε βιάζουν όπως πρόσφατα στο ΑΤ Ομονοίας, είτε συμμετέχουν σε κυκλώματα μαστροπείας όπως στις περιπτώσεις της Ηλιούπολης και του Κολωνού, είτε συμμετέχουν σε μαφιόζικες δραστηριότητες όπως η παροχή «προστασίας», οι εκβιασμοί και οι εκτελέσεις της επονομαζόμενης “Greek Mafia” με τη συμμετοχή ανώτατων αξιωματικών της ΕΛ.ΑΣ. (ορισμένοι έχουν πάρει μέχρι και προαγωγή όσο είναι υπόδοκοι).

Την ίδια στιγμή τα κρατικά επιτελεία μας λένε ωμά ότι το πρόγραμμα κοινωνικού δαρβινισμού που εφαρμόζουν καταλήγει αναπόφευκτα στην κοινωνική ευθανασία: «όποιος δεν προσαρμόζεται πεθαίνει» (πρόσφατη δήλωση κυβερνητικού στελέχους). Και από την άλλη, χορηγούν επιδόματα ελεημοσύνης για την πειθάρχηση και την εξάρτησή μας και ετοιμάζουν το επόμενο εκλογικό πανηγύρι, όπου για άλλη μια φορά θα μας ζητήσουν να διαλέξουμε εμείς οι ίδιες και οι ίδιοι τον δυνάστη μας, αυτόν που θα μας εκμεταλλευτεί και θα μας εξαπατήσει καλύτερα, αυτόν που θα μας κάνει πιο αποτελεσματικά -είτε με το καρότο είτε με το μαστίγιο- να σκύβουμε το κεφάλι, να μην διαμαρτυρόμαστε και να μην μιλάμε.

Ωστόσο, συλλογικές απαντήσεις δίνονται ενάντια στις κρατικές και εργοδοτικές δολοφονίες, ενάντια στην καταστολή και τα κολαστήρια εγκλεισμού, ενάντια στην ανέχεια και τις εξώσεις, ενάντια στην αναδιάρθρωση-αποστείρωση των πανεπιστημίων και την εγκαθίδρυση πανεπιστημιακής αστυνομίας, ενάντια στον θεσμικά οργανωμένο και κοινωνικά διάχυτο ρατσισμό και αντιτσιγγανισμό, ενάντια στις γυναικοκτονίες και τους βιασμούς, ενάντια στον εθνικισμό, τον милитарισμό και τον πόλεμο.

Κοινωνικές αντιστάσεις οι οποίες πέρα από τη σημασία τους ως αναχώματα απέναντι στην εξουσία, ταυτόχρονα μεταφέρουν στις γραμμές των εκμεταλλευόμενων και καταπιεσμένων το μήνυμα ότι δεν έχει νόημα να στεκόμαστε απόμακροι/ες ο ένας από την άλλη επιβεβαιώνοντας τους διαχωρισμούς που μας επιβάλλουν, να ζούμε κατακερματισμένες και εξατομικευμένες ζωές μπροστά σε μια οθόνη κινητού, υπολογιστή ή τηλεόρασης ή με μια καρτέλα αντικαταθλιπτικά στο χέρι, να συνεχίζουμε σε μια καθοδική πορεία πτώσης δίχως πρόσκρουση.

As πιάσουμε ξανά το νήμα των αγώνων, as διεκδικήσουμε πίσω τη ζωή μας, as ορθώσουμε το ανάστημα της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, as σταθούμε αλληλέγγυοι/ες μεταξύ μας ο ένας δίπλα στην άλλη, as δώσουμε τρόπο στην οργή. Για να αγαπήσουμε (ξανά) τους εαυτούς και τις εαυτές μας πρέπει να μισήσουμε (ξανά) τα -κάθε είδους- αφεντικά μας.

01.2023

Barrio Negro

πρωτοβουλία αντίστασης, αυτοοργάνωσης, αλληλεγγύης
από Πέραμα, Δραπετσώνα, Κερατσίνι, Νίκαια
barrionegro@espiv.net